

Αχελώου Νήφων: Ο Άγιος Λουκάς, τα πάντα έκανε για τους ανθρώπους

[Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Πειραιώς](#)

“Έφτασε στην αγιότητα γιατί είχε αυτήν την μεγάλη αγάπη μέσα στην καρδιά του. Γι’ αυτό και η καρδιά του έμεινε άφθορη για να μας θυμίζει σε όλους εμάς ότι αγάπησε και ότι μας αγαπά. Ο Άγιος λοιπόν όλους μα όλους μας έχει μέσα στην δική του καρδιά και ζητά και από εμάς να τον μιμηθούμε και να αγαπήσουμε” ανέφερε ο **Επίσκοπος Αχελώου κ. Νήφων**, Πρωτοσύγκελλος της Ιεράς Μητροπόλεως Πειραιώς κατά την **Ιερά Αγρυπνία** που τελέσθηκε την **Τετάρτη 10 Ιουνίου 2026**, στον **Ιερό Ναό Ευαγγελιστρίας Πειραιώς**, στο πλαίσιο της **εορτής του προστάτη της Ενορίας, Αγίου Λουκά του Ιατρού, Αρχιεπισκόπου Συμφερουπόλεως και Κριμαίας.**

Κατά την διάρκεια της ιεράς αγρυπνίας εψάλησαν οι Χαιρετισμοί του Αγίου.

Έψαλλε ο βυζαντινός χορός του Ιερού Ναού υπό τη διεύθυνση του Πρωτοψάλτη **κ. Γεωργίου Σάββα.**

``

Οι πιστοί που συμμετείχαν είχαν την ευλογία να προσκυνήσουν το τεμάχιο του ιερού λειψάνου του Αγίου που είναι θησαυρισμένο μόνιμα στο Ναό, καθώς και το Παρεκκλήσιο που είναι αφιερωμένο προς τιμήν του, στον περίβολο του Ναού.

Ο Θεοφιλέστατος στο κήρυγμα του αρχικά παρουσίασε την προσωπικότητα του Αγίου Λουκά μέσα στο ιστορικό πλαίσιο της εποχής του.

Έζησε σε μια ιδιαίτερα δύσκολη και ταραγμένη περίοδο, κατά την οποία βίωσε τους δύο παγκόσμιους πολέμους, αλλά κυρίως το αθεϊστικό καθεστώς της Σοβιετικής Ένωσης. Παρότι ήταν διακεκριμένος ιατρός και επιστήμονας, δεν περιορίστηκε στη θεραπεία των σωματικών ασθενειών. Ως επίσκοπος της Εκκλησίας ανέλαβε και τη θεραπεία των ψυχών, ομολογώντας ανοιχτά την πίστη

του στον Χριστό σε ένα περιβάλλον εχθρικό προς τη θρησκεία. Παρέμεινε ακλόνητος στην πίστη του και κήρυττε τον Χριστό ως σταυρωμένο και αναστημένο, παρά τους διωγμούς που υπέστη”.

Ο Θεοφιλέστατος τόνισε ότι ο Άγιος Λουκάς μιμήθηκε τον ίδιο τον Χριστό. Η αγάπη του προς τον Θεό ήταν τόσο βαθιά ώστε μετατράπηκε σε έμπρακτη αγάπη προς τους ανθρώπους. Ως ανάργυρος ιατρός, ακολουθώντας το παράδειγμα των Αγίων Αναργύρων, πρόσφερε τις υπηρεσίες του χωρίς να επιδιώκει υλικά ανταλλάγματα. Παράλληλα, υπέμεινε ανακρίσεις, φυλακίσεις και εξορίες στα πιο απομακρυσμένα μέρη της Σιβηρίας. Παρά τα βασανιστήρια και τις αδικίες που υπέστη, δεν καλλιέργησε μίσος ή εκδίκηση. Αντίθετα, συγχώρεσε τους διώκτες του και πολλές φορές βοήθησε ή θεράπευσε ακόμη και εκείνους που τον είχαν βλάψει. Για τον λόγο αυτό τον χαρακτήρισε «Απόστολο της Αγάπης», επειδή έκανε πράξη το ευαγγελικό μήνυμα με απόλυτη συνέπεια.

Στη συνέχεια Θεοφιλέστατος αναφέρθηκε στη διδασκαλία της αγάπης στην Αγία Γραφή. Υπενθύμισε ότι ήδη στην Παλαιά Διαθήκη υπήρχε η εντολή «Αγάπα τον πλησίον σου ως σεαυτόν». Η εντολή αυτή καλούσε τους ανθρώπους να αγαπούν

τους άλλους όπως αγαπούν τον εαυτό τους. Με την έλευση του Χριστού η έννοια της αγάπης αποκτά βαθύτερο περιεχόμενο. Ο Ιησούς δεν περιορίζεται στο να διδάξει θεωρητικά την αγάπη αλλά τη φανερώνει με τα έργα Του. Συγχωρεί, θεραπεύει, θαυματουργεί και τελικά θυσιάζεται πάνω στον Σταυρό για τη σωτηρία του ανθρώπου. Ο Σταυρός είναι το ύψιστο μέτρο της αγάπης, καθώς ο Χριστός προσφέρει ολόκληρο τον εαυτό Του για χάρη της ανθρωπότητας. «Αφού ο ίδιος έγινε θυσία για όλους εμάς. Αφού ο ίδιος ο Κύριος μας ανέβηκε πάνω στο Σταυρό για να μας αποδείξει το πόσο πολύ μας αγαπά και για να απλώσει τα χέρια Του σαν μία μεγάλη αγκαλιά για να αγκαλιάσει ολόκληρη την οικουμένη. Και μας έδωσε καινούριες εντολές αγάπης.»

Από αυτή τη θυσία απορρέει η νέα εντολή που δίνει ο Χριστός στους μαθητές Του: να αγαπούν ο ένας τον άλλον χωρίς όρους και προϋποθέσεις. Η αγάπη αυτή αποτελεί το χαρακτηριστικό γνώρισμα του αληθινού χριστιανού. Ωστόσο, ο Χριστός προχωρεί ακόμη περισσότερο, διατυπώνοντας μια εντολή πρωτόγνωρη για την ανθρώπινη ιστορία: την αγάπη προς τους εχθρούς. Ο Άγιος Λουκάς αποτελεί ζωντανό παράδειγμα εφαρμογής αυτής της εντολής, αφού αγάπησε ακόμη και όσους τον καταδίωξαν και τον βασάνισαν.

Σημαντικό μέρος της ομιλίας αφιερώθηκε στην επίδραση της χριστιανικής αγάπης στην ιστορία του κόσμου. Ο Θεοφιλέστατος τόνισε ότι κατά την προχριστιανική εποχή η ανθρώπινη ζωή δεν είχε την αξία που της αποδίδεται σήμερα. Οι αδύναμοι, οι φτωχοί, οι χήρες και τα ορφανά συχνά εγκαταλείπονταν στην τύχη τους. Οι πρώτοι χριστιανοί, όμως, εισήγαγαν μια νέα αντίληψη για τον άνθρωπο, βασισμένη στην αξιοπρέπεια κάθε προσώπου. Δημιούργησαν κοινά γεύματα για την υποστήριξη των φτωχών και ανέπτυξαν ιδρύματα φιλανθρωπίας και περίθαλψης. Ως παράδειγμα αναφέρθηκε στη Βασιλειάδα του Μεγάλου Βασιλείου, ένα οργανωμένο συγκρότημα με νοσοκομείο, ορφανοτροφείο, γηροκομείο και άλλες κοινωνικές δομές.

«Η αγάπη, κινείται ανάμεσα σε δύο σημεία. Το ένα σημείο είναι η αγάπη από ιδιοτέλεια. Το άλλο σημείο, το άλλο άκρο είναι η έλλειψη της αγάπης. Και τα δύο είναι καταστροφικά. Λέγει ο Κύριος χαρακτηριστικά, ότι αν αγαπάτε τους άλλους που σας αγαπούν, αν μόνο αυτούς αγαπάτε, τότε δεν έχετε κανέναν συμφέρον, γιατί και οι κακούργοι μεταξύ τους αγαπιούνται και βοηθά ο ένας τον άλλον. Αν πάλι δεν υπάρχει καθόλου αγάπη ανάμεσα στους ανθρώπους, και αυτό είναι εξίσου

τραγικό.»

Στο τελευταίο μέρος του κηρύγματος μίλησε για την έννοια της θυσιαστικής αγάπης. Το Ευαγγέλιο δεν μιλά για μια αόριστη ή συναισθηματική αγάπη, αλλά για μια αγάπη που απαιτεί αυτοπροσφορά, συγχώρηση και υπέρβαση του εγωισμού. Η αγάπη σημαίνει να αφήνει κανείς χώρο στον άλλον να υπάρξει και να αναπτυχθεί.

Ο Άγιος Λουκάς αποτελεί το πρότυπο αυτής της στάσης ζωής. Πρόσφερε τις γνώσεις του, τα υπάρχοντά του και τελικά την ίδια του τη ζωή στην υπηρεσία του Θεού και των ανθρώπων. Ο Θεοφιλέστατος τόνισε ακόμη ότι η αυθεντική αγάπη δεν ταυτίζεται με την άκριτη αποδοχή των πάντων. Ο Άγιος Λουκάς αγαπούσε βαθιά τους ανθρώπους, αλλά ταυτόχρονα παρέμενε πιστός στην αλήθεια του Ευαγγελίου και στη δικαιοσύνη του Θεού.

«Τρανό παράδειγμα ο Άγιος Λουκάς, εκείνος τα πάντα έκανε για τους ανθρώπους.

Εκείνος κι αν δεν έδωσε ελεημοσύνη, εκείνος κι αν δεν βοήθησε με την ιατρική του επιστήμη, εκείνος και το σώμα του ακόμη το έδωσε στο μαρτύριο για χάριν του Κυρίου μας αλλά έφτασε στην αγιότητα γιατί είχε αυτήν την μεγάλη αγάπη μέσα στην καρδιά του. Γι' αυτό και η καρδιά του έμεινε άφθορη για να μας θυμίζει σε όλους εμάς ότι αγάπησε και ότι μας αγαπά. Ο Άγιος λοιπόν όλους μας έχει μέσα στην δική του καρδιά και ζητά και από εμάς να τον μιμηθούμε και να αγαπήσουμε.»

Το κήρυγμα ολοκληρώθηκε με την αναφορά στον λόγο του Ευαγγελιστή Ιωάννη ότι «ο Θεός αγάπη εστί». Η αγάπη δεν παρουσιάζεται ως απλώς ένα χαρακτηριστικό του Θεού αλλά ταυτίζει την έννοια της αγάπης με την έννοια της θεότητας. Επομένως, όσοι αγαπούν αληθινά τον Θεό και τους συνανθρώπους τους συμμετέχουν στη θεία ζωή και προετοιμάζονται για τη Βασιλεία των Ουρανών. Το τελικό μήνυμα είναι μια πρόσκληση προς όλους να μιμηθούν τον Χριστό και τον Άγιο Λουκά, καλλιεργώντας την αγάπη, τη συγχώρηση, την αλήθεια και τη θυσιαστική προσφορά, ώστε να ενωθούν αιώνια με τον Θεό.

